

1. جڳت رڻي شروعات

جڳت رو ناهوو

پيرهيون ڏي

پيزو ڏي

ترڻمو ڏي

چارمو ڏي

پونسمو ڏي

سومو ڏي

هاتمو ڏي

2. پيرهيون آدمي ان پيرهيون ڏوشي

هاپ را روپ ۾ شيطون ڏوشي ڪن آوڻه

ڏوشي ان آدمي پڳون رو حڪم توڙڻه

آدمي ان ڏوشي پڳون ٿي هٽائڻه

آدمي ان ڏوشي باگه ٿي ٻارا ڪيائڻه

آدمي زمي ري ماتي ٿي ناول هتو

ان هوڻه اوڻا رڻه زمي ڪيڙوو تو.

پسڻه پڳون باگه رڻه اڳوڻيئڻه پاهڻه

آپرا پاهرو ڏيڏا واڙا آڪاشي ڏوت راکيا

زم او گهڻي مانه ڪيا نڻه نه آوا ڏڻه.

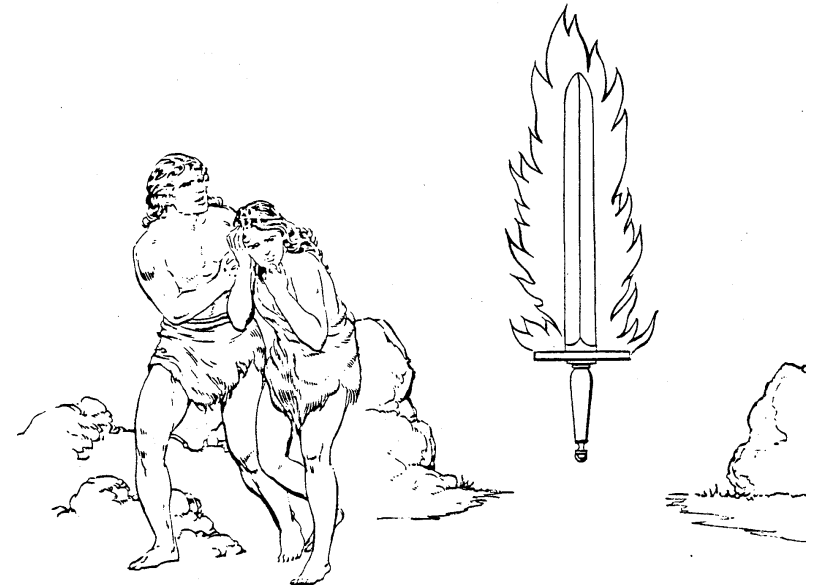
پڳون گهڻي مانه هيڪ ٻرتي تروڻار پڻ راکي،

جئي چاري پاهي اوڀي ڦرتي ريتي.

او اوڻا زهاڙڪا را شيرڙا مانه پاهرو ڏيتي،

جيا ٿي جيون زڙڻه،

زم اوڻا زهاڙڪا ڏوڪڙو ڪوئي نه آوي هيڪڻه.

جڳت رو ناهوو

پيدائش 4، 3، 2، 1 باب

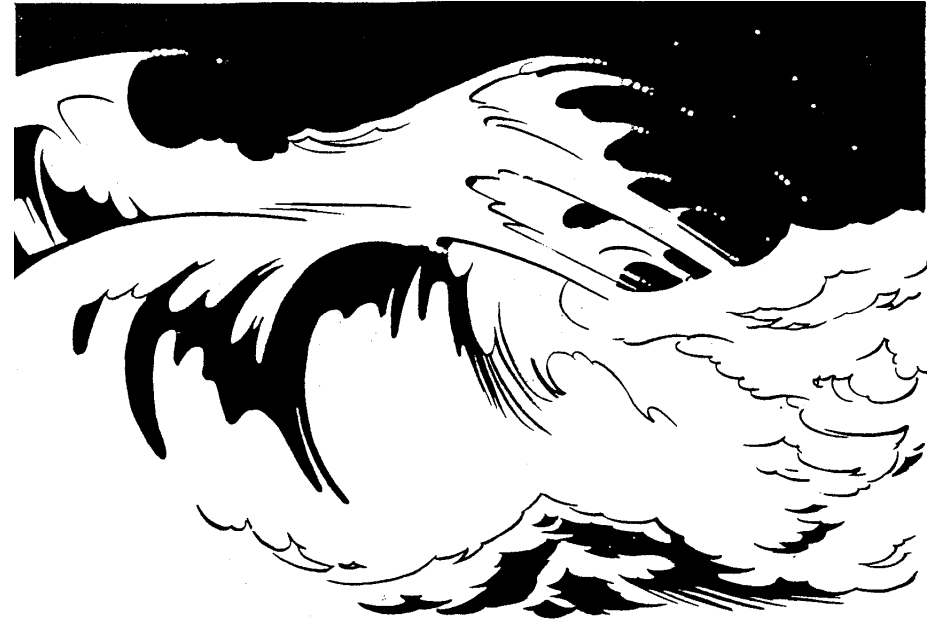
زئيون پڳوونَ ٻڌوئي ڪئين ناووا مڌيو

تئيون ڌرتئي ان گهڙئي ان نالئي هتئي.

ٻڌيل سُموندي ئي سُموندي اوتل پاتل ٿيتوت ريو،

ان ٻڌيل اندارو گهڻ هتو.

پڻ پڳوونَ رو ٻڙ وائيرا را رُوپ ۾ ايئون ٻڌون مانه هتو.

ان اُوئون ننه پيرايا.

آڏمي ان ڏوشي ٻاگه ٿي ٻارا ڪڍائھ

پسئه پڳوونَ ڪڍدو:

’’منڪ آيون جيو ٿي گياھ.

هونه اُوئون ننه ڪٻر سئه

جي ڪي نائوڪو سئه ان ڪي پُونڌو سئه.

هونه اوئا زهاڙڪا را ميوا

جيا ٿي جيون زڙهه

اُوئون رنه نه ڪاوو.

ڪم تو جي هائي ميوا ڪاشي

تو او هميش هُوڏي جيوئا ريشي‘‘.

پسئه پڳوونَ اُوئون ننه

عدن نومي ٻاگه ٿي ٻارا ڪڍيا پرا.

اُوئا توئا ٿي لينَ

آڏمي رنه ڪاڏا هارو

ڪيترون موئين گهڻو ڏورو ڪوم ڪروو تو.

پيرهيون ڏي

پڳوون ڪيڏو:

''سوجهرو ته''

ان سوجهرو ٿيو.

پڳوون سوجهرا ته زويو ان اوثا ته وٺيو.

پس ته پڳوون سوجهرا ان اندارا رو ڌار ڌار توڻو راکيو.

اوت ته سوجهرا رو نوم ڏي راکيو

ان اندارا رو نوم رات راکيو.

هم هوار ٿيو ان رات پڙي.

پيرهيون ڏي پورو ٿيو.

پيزو ڏي

پس ته پڳوون ڪيڏو:

''پوڻي وسا نالو ماڳ ته''

زم پوڻي بي ماڳي ڌار ته''

هيو ته نمون ته پڳوون نالو ماڳ نايو

ان اونسليا پوڻي ته

نيسليا پوڻي ٿي ڌار ڪريو.

زم اوت ته ڪيڏو امروم ٿيو.

پڳوون ساڌل ماڳ رو نوم آپ راکيو.

پس ته پڳوون آدمي ته ڪيڏو:

''تئين آپري ڏوشي رئي وات مونين''

او ميوو کاڌو، جيا ته معين کاڌا رو نا پاڙيو تو.

تارا ڏوھ ري ڪري زمي پتل هوشي.

تار ته پوري حياتي گهڻو ڏورو ڪوم ڪروو پڙشي،

زم زمي ٿي کاڌو زڙ ته.

زمي موئين ڪنڊيرا ان پيزا ڪونتاڙا زهاڙڪا اوگشي،

ان تون بني رئي پوک ڪاڻيھ.

زئيون هوڏي تون ماتي موئين پاسو نه پڙي زائ،

جيا ماتي ٿي تون نهيوھ،

تئين هوڏي جيو کاڌو تون ڪاڻيھ،

او گهڻي مينت ٿي تون ته زڙشي.

تون ماتي رو ناول س ته،

ان وڙي تون ماتي ٿي زائيه''

آدم آپري ڏوشي رو نوم خوا راکيو

جيا رو مطلب ته حياتي،

ڪم تو زتون منڪون ته حياتي زڙيھ،

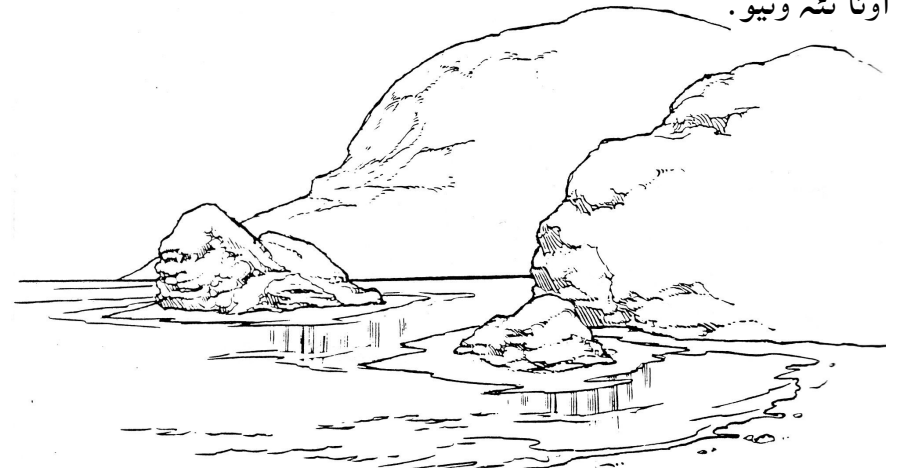
او ٻڌائي اوت را اولاد ته.

ان پڳوون آدم ان اوت ري ڏوشي هارو ڪلون ٿي لوگهڙا نايا

هم هوار ٿيو ان رات پڙئي.
پيزو ڏي پورو ٿيو.

ترٽمو ڏي

پسئ پڳوون ڪيڏو:
’آپ ٿي هيٺليو پوڻي
هڪا ماڳ پيرو تنه
زم هڪي جڳا ساوئي تنه‘.
زم اوئ ڪيڏو امروم ٿيو.
پڳوون هڪي جڳا رو نوم زمي راکيو،
ان پيرا ٿيل پوڻي رو نوم سمونڊ راکيو.
پڳوون جي نايو تو، او زويو
ان اوئا ننه وٺيو.

تو ڏوشي جواب ڏيڏو:
’هاپ مون ننه شيترين
هائي ميوو ڪورايو‘.

تعيون پڳوون هاپ ننه ڪيڏو:
’هايا ڏوه ري ڪري ٻڌون زناورون ان ٻڌا مال موئين ٿي
تون هڪ پتل هوئيھ.
آز ٿي لين تون پيتريئي رڙيھ،
ان پوري حياتي تون ڏوڙ ڪائيھ.
هون ڏوشي وسا ان تون وسا وير نوڪيھ.
اوئا رو اولاد ان تارو اولاد هڪا پيزا را دشمن هوشي.
تون اوئا را اولاد ننه پوني مانھ ڪرڙيھ،
پڻ اوئا رو اولاد تارو ماتو ڦيھلشي‘.

پسئ پڳوون ڏوشي ننه ڪيڏو:
’ٻار زٽيا رنه توئنه تون ننه هوئنه هاو گهٽي تڪليپ ٿيشي،
ان ٻار زٽيا ۾ تون ننه گهٽو ڏوڪ ٿيشي.
تون آپرا آدمي هومئي تٽال ريھ،
پڻ او تون ماتنه آپرو حڪم ويوراوشي‘.

پسئ پڳوون ڪيڏو:

’’ ٻڌا قسم رو ڪڙ ان زهاڙڪا زمي مائڻه اُوڳڻه.

ڌونَ واڙا ان ميوون واڙا زهاڙڪا اُوڳڻه.’’

زم اُوڻه ڪيڏو امروم ٿيو.

هيوڻه نمونڻه زمي مائڻه ٻڌا قسم رو ڪڙ ان زهاڙڪا اُوڳيا.

پڳوون جي نايو تو، اُو زويو

ان اُوڻا نڻه وڻيو.

هم هوار ٿيو ان رات پڙڙي.

ترڻمو ڏي پورو ٿيو.

پڻ پڳوون آڏمي نڻه هاڙ ڏين ڪيڏو:

’’ تون ڪيڻه سڻه؟’’

تو آڏمي ڪيڏو:

’’ مڻين تمون نڻه ٻاڳه موڻين ويتون هومپريا

ان هون پيئوڻو.

هون تمون ٿي هڻائي ڳيو

ڪم تو هون اُوڳهاڙو سون.’’

تئين پڳوون اُوڻا ٿي پونسبو:

’’ ڪيڻه تون نڻه ڪيڏو جي تون اُوڳهاڙو سڻه؟

ڪي تئين اُو ميوو کاڌوھ ڪي

جيا نڻه کاڌا رو مڻين نا پاڙيو تو؟’’

تو آڏمي جواب ڏيڏو:

’’ جيڏي ڏوشي تمي مون نڻه ڏيڏي

اُوڻه مون نڻه هائي ميوو ڏيڏو تو

ان تيام مڻين کاڌو.

اُوڻا رو ڏوه سڻه.

پسئ پڳوون ڏوشي ٿي پونسبو:

’’ تئين هم ڪم ڪريو؟’’

چارمو ڏي

پسئ پڳوون ڪيڏو:

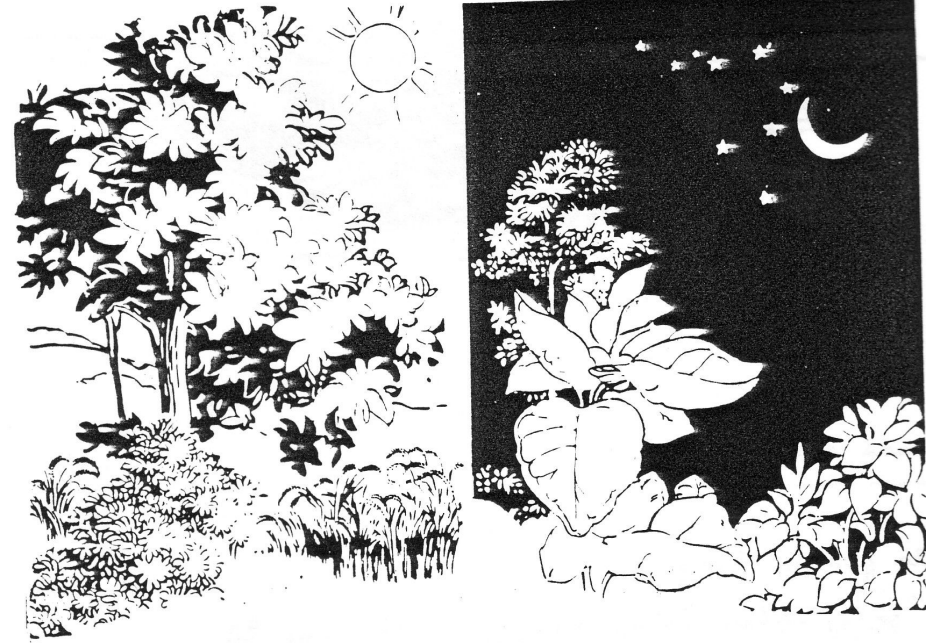
’آپ مائٽه زبڪيا واري شينهنون تڻه

زم زبڪئ ان ڌرتي مائٽه سوجھرو تڻه.

اُو ڏي نڻه رات ٿي ڌار ڪرئ.

اُو ڏيئون ان ورهون ان پرهن ري اوڙڪوڻ هارو هوئ.

زم اُوئ ڪيڏو امرور ٿيو.

آپرا آڏمي نڻه پڻ ڏيڏو

ان اُوئ پڻ ڪاڏو.

زئيون اُوئي ميوو ڪاڏو

تئيون اُوئون نڻه هزم پڙئي

ان اُوئي زويو جي امي اوگهاڙا سون.

تيام اُوئي زهاڙڪون رون پوئڙون نڻه هنڌاڙين

آپرا ڏيل ڍونڪيا.

آڏمي ان ڏوشي پڳوون ٿي هئاڻه

اُوئ ڏي هونز رڻه توئڻه

آڏمي ان ڏوشي پڳوون نڻه ٻاگه موئين ويتون هومپڙيو.

تيام اُوئي آپرا آپ نڻه ٻاگه رون زهاڙڪون موئين هئاڙيا پرا.

هيونته نمونته پڳوونَ آپ مائنه زبڪيا واري شينهنون ناوي
زم ڌرتي مائنه سوجهرو ٿنه.
اونه بي سوجهرا را موتا ڳوڙا نايا.
هورز نايو جي ڏي رو سوجهرو ڏنه
ان سنڌر نايو جي رات رو سوجهرو ڏنه.
اونه تارون ننه پڻ نايا.
پڳوونَ جي نايو تو، او زويو
ان اونه ننه وڻيو.
هم هوار ٿيو ان رات پڙئي.
چارمو ڏي پورو ٿيو.

ڏوشي ان آدمي پڳوونَ رو حڪم توڙهه

پسنه ڏوشي اونه زهاڙڪا هومو زويو
ان ڏيڪيو جي ميوا هاو پاڪل سنه،
ان ڪيو نائوڪا لاڳهه،
ان هزمو ٿيا هارو ماڳي نيڪ سنه.
تيام اونه ميوو پتي ليدو
ان آپ کاڌو.

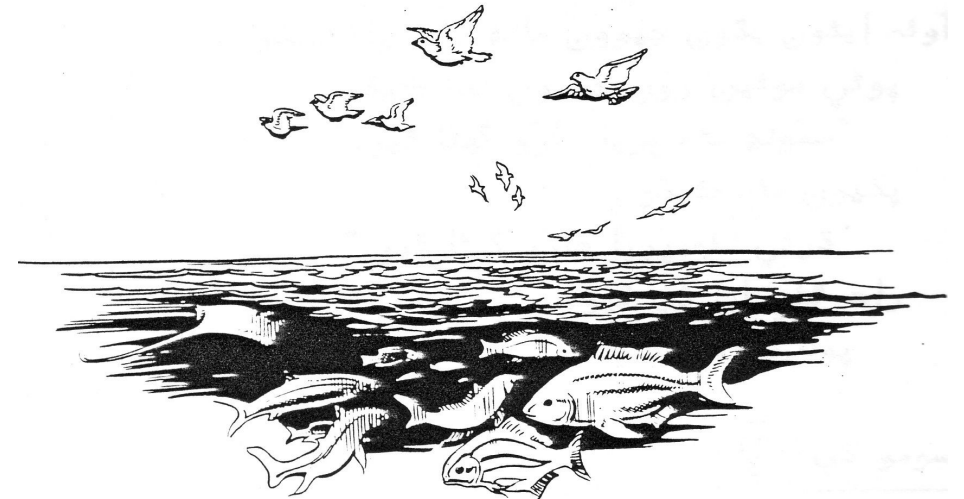
هاپ ڏوشي نٿه ڪيڏو:

''نا، اي ڪوڙي وات سٺه. تمي تو نئين مرو.
 پڳوون تمون نٿه هم تيام ڪيڏو ڪم تو اوتان نٿه ڪهر سٺه
 جي زبون تمي هائي ميوا ڪاشو
 تميون تمي پڳوون جيو ٿي زاشو.
 تمون نٿه هزم پڙشي
 جي ڪي نائوڪو سٺه ان ڪي پوندو سٺه''.

پونسو ڏي

پسٺه پڳوون ڪيڏو:

''پوڻي موئين گهڻون قسمنون ري گهڻي مشي ان زناور تٺه.
 ان وائيرا موئين پڪي اودڻه''.
 هيونٺ نمونٺه پڳوون ٻڌون قسمنون ري مشي ان پوڻي را زناور نايا.
 اوڻه سمونيد را موتا موتا زناور پڻ نايا.
 ان ٻڌون قسمنون را پڪي پڻ نايا.
 پڳوون جي نايو تو، او زويو
 ان اوڻا نٿه وڻيو.

تو ڏوشي هاپ ننه ڪيڏو:

’پڳوون ام ڪيڏوھ

باگھ رون پيزون ٻڌون زھاڙڪون را ميوا تمي پلئه ڪائو

پڻ باگھ وسا اويل زھاڙڪا را ميوا تمي مت ڪايا.

پڳوون ام پڻ ڪيڏوھ

زئيون تمي او ميوا ڪاشو

ڪا روڳا اوئون ننه سڀشو

تئيون تمي مري زاشو’.

اوتھ هايون ٻڌون جيون مانھ آشيرواڌ ڏيڏو.

اوتھ مشيون ان پوڻي رون زناورون ننه ڪيڏو:

’سمونيد موئين ٻڌيل پڪڙيا هارو وڌو ان گهڻا ٿيو’.

پسئھ پڪيون ننه پڻ ڪيڏو:

’ڌرتي مانھ ٻڌيل پڪڙيا هارو وڌو ان گهڻا ٿيو’.

هم هوار ٿيو ان رات پڙڻي.

پونسمو ڏي پورو ٿيو.

سومو ڏي

پسئھ پڳوون ڪيڏو:

’ڌرتي مانھ مال ان جهنگلي زناور،

نونا ان موتا زناور،

ٻڌون قسمون را زناور ٿنه’.

زم اوتھ ڪيڏو امروم ٿيو.

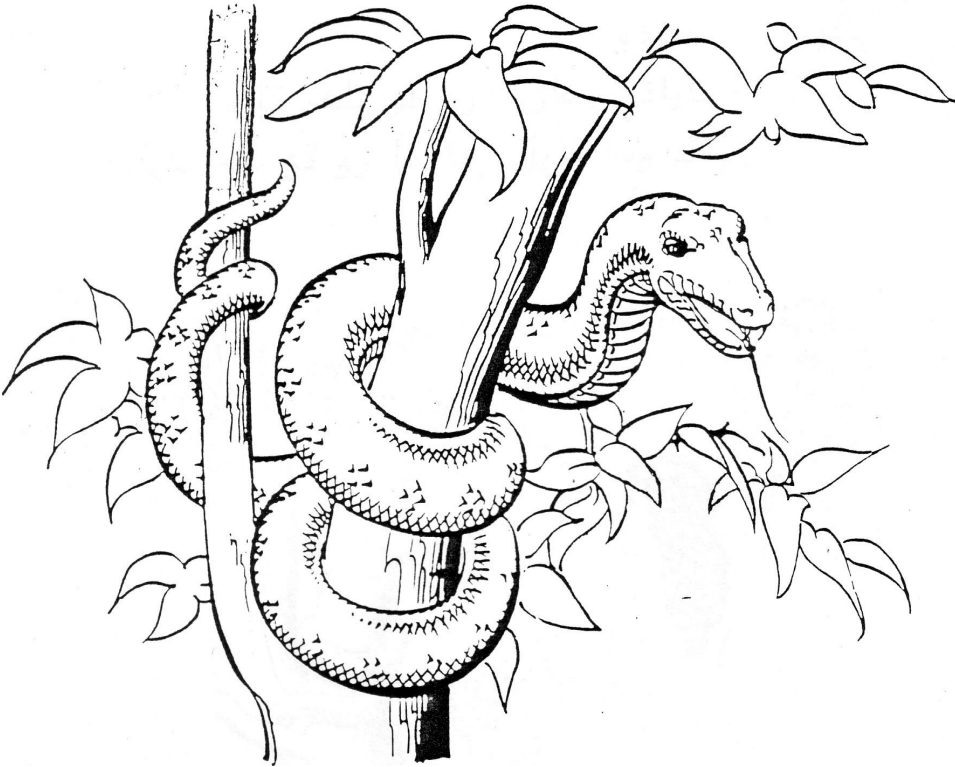

هاپ را رُوپ ۾ شيطونَ ڏوشي ڪن آوڻه

پڳوونَ جيا زناورَ نايا تا، اوئون موئين هاپ ٻڌون ٿي ڏڳا وارو هتو.

هڪ ڏي هاپ ڏوشي ننه ڪيڏو:

”ڪي هاشين پڳوونَ تمون ننه ام ڪيڏوه، ڀاڳه را ڪيائي زهاڙڪا را ميوا
تمي مت ڪايا؟“

هيوڻه نمونته پڳوونَ ٻڌائي زناورَ نايا.

پڳوونَ جي نايو تو، او زويو

ان اوڻا ننه وڻيو.

پسئه پڳوونَ ڪيڏو:

”هوڻه آبي منڪ ذات ناوشون،

او آپون جيوا هوشي.

او ٻڌيون مشيون، پڪيون ان زناورون مانه

راز ڪرشي“.

هيوڻه نمونته پڳوونَ منڪون ننه نايا.

اوڻه منڪون ننه آپ جيوا نايا.

اوڻه آدمي ان ڏوشي بي ٿي نايا.

پسئه پڳوونَ اوئون ننه ام آشيرواڏ ڏيڏو:

”تمارئي ويل وڌه ان تمي گهڻا ٿيو. تمارئي پيڏي ڌرتي مانه پڪڙي زائ

ان ڌرتي مائه تمارو راز ٿه.

تمي مشيون، پڪيون ان ٻڌون زناورون مانه راز ڪرو.

مئين تمارا کاڌا هارو

ٻڌون قسمون رو ڏون

ان ٻڌون قسمون را ميوا ناياه.

مئين ٻڌون جهنگلي زناورون ان پڪيون را کاڌا هارو

ڪٿڙ ان زهاڙڪا ناياهُ .
 زم اُوڻه ڪيڏو امروم ٿيو .
 ڀڳوونَ جي ڪئين نايو تو، اُو ٻڌوئي زويو
 ان اُوڻا نئه گهڻو وڻيو .
 هم هوار ٿيو ان رات پڙئي .
 سومو ڏي پورو ٿيو .

هاتمو ڏي

هيوئه نمونئه ڀڳوونَ ٻڌوئي ڪئين نايو .
 هاتمئه ڏي ڀڳوونَ اَروم ڪريو
 ڪم تو اُوڻه اُپرو جڳت نايو رو ڪوم پورو ڪريو .
 تيام ڀڳوونَ هاتما ڏي نئه آشيرواڏ ڏيڏو
 ان اُوڻا نئه پويتر راکيو .

تيام آڏمي ٻڌون پڪيون ان ٻڌون زناورون را نوم راکيا .
 پڻ اُوڻون موئين ٿي ايوو ڪوئي نتو
 جيو اُوڻا رو ساڻي ٿئه ان اُوڻا رئي مدت ڪريا واڙو هوئه .
 پسئه ڀڳوونَ آڏمي مانه اگهور اُونگه ميلئي
 ان زئيون آڏمي اُونگه موئين هتو
 تئيون اُوڻه آڏمي رئي هيڪ پاهري ڪاڍي ليڏئي
 ان ڦٽ هازو ڪريو .
 اُوڻا پاهري ٿي اُوڻه هيڪ ڏوشي ناوئي
 ان اُوڻا نئه آڏمي ڪن اُوڻاڙئي .
 اُوڻا نئه زوئينَ آڏمي ڪيڏو :
 ' نيٺ اي مُون جيوو هيڪ سئه .
 مارا هاڏڪا ٿي ليڏل هاڏڪو ،
 ان مارا مونھ ٿي ليڏل مونھ .
 اُوڻا رو نوم نارئي راکونه ،
 ڪم تو اُوڻا نر ٿي ليڏل سئه ' .
 تيام آڏمي اُپرا مان باپ نئه ساڏشي
 ان اُپري ڏوشي پيرو ريشي
 ان ٻي ٿي هيڪ ٿيشي .
 هوئه آڏمي ان ڏوشي ٻي ٿي اُوڻاڙا هتا
 پڻ اُوڻا لاري نه مرتا .

پيرهيون آدمي ان پيرهين ڏوشي

پيدائش 2:4-9، 15-25، 3:1-24

اي وات پيرهين آدمي ان پيرهين ڏوشي را پارام سئه.

اوئون را نوم آدم ان حوا هتا.

زئيون پگهون ٻڌوئي ڪئين ناوتوت ريو،

تئين ايوو هيڪ توڻو هتو جي زمي مانھ زھاڙڪا نتا ان پيز اوگيا نتا

ڪم تو اوئه مي نتو ورهاريو، ان زمي ڪيڙيا هارو ڪوئي نتو.

پڻ پتار ٿي پوڻي نيهرتو، ان هيوئه نمونئه زمي نئه پوڻي زرتو.

تئين پگهون زمي ٿي ڪئينڪ مائٽي لين اوئا ٿي هيڪ آدمي نايو

ان اوئا ريون قرئين موئين حياتي رو هاه ڦونڪيو.

پگهون اڳوڻيئه پاهئه عدن نومي ملڪ ۾ هيڪ باگه اوگاڙيو تو

ان اوئنه اپرا ناوُل آدمي نئه راڪيو.

اوئنه اوئه هر قسم را نائوڪا وڻ اوگاڙيا، زم اوئون موئين نائوڪي

ميوات تئه.

باگه را وس ۾ بي ڪاس وڻ هتا.

هيڪ او وڻ هتو جيا را ميووا کاڌا ٿي جيون زرتئه،

ان پيزو او وڻ هتو جيا را ميووا کاڌا ٿي هزم پرتئه جي نائوڪو ڪي سئه ان

پونڌو ڪي سئه.

پگهون آدمي نئه عدن را باگه موئين راڪيو

زم او باگه رو ڪوم ڪرئه ان اوئا رئي همپار ڪرئه.

پگهون آدمي نئه ڪيڏو:

''باگه رون پيزون ٻڌون وڻون را ميووا تون پلئه ڪائي هيڪهه.

پڻ روگو جيا وڻ را ميووا کاڌا ٿي هزم پرتئه

جي نائوڪو ڪي سئه ان پونڌو ڪي سئه،

اوئا وڻ را ميووا مت ڪائي.

جي تون اوئا را ميووا ڪائيه

تو تون ضرور مري زائيه''.

ان پسئه پگهون وڙي ڪيڏو:

''نائوڪو نٿي جي آدمي هيڪلو رئه.

هون اوئا هارو ايوو ساڻي ناويه

جيو اوئا رئي مدت ڪريا وازو هوئه''.

هوئه پگهون ٻڌون زناورون ان پڪيون نئه

مائي ٿي نايا تا.

او اوئون ٻڌون نئه آدمي ڪن لي آيو،

زم آدمي اوئون را نوم راڪئه.

هيوئه نمونئه اوئون را نوم پرتيا.